

"En dag med" giver indblik i hverdagen hos forskellige praktiserende læger rundt omkring i Danmark.

EN DAG MED ...

Hans Christian Brix Nørgaard

Hans Christian Brix Nørgaard er praktiserende læge i en kompagniskabspraksis i Hammel og ny ø-læge på Endelave.

6.15: Jeg står op, får stille vækket ungerne. Min datter afleverer jeg tidligt, de dage jeg selv møder tidligt, men hun er oftest morgenfrisk. Så der er fuld fart på dialogen fra morgenstunden.

7.30: Jeg møder som regel ind i vores klinik i Hammel mellem kl. 7.30 og 7.40 – sådan er det også i dag. Det passer godt med trafikken, og det giver mig mulighed for at nyde en kop kaffe i ro og mag, mens jeg tjekker e-konsultationer, giver prøvesvar og hilser godmorgen til sygeplejersken, sekretæren og bioanalytikerens, som også møder ind omkring dette tidspunkt.

8.00: Dagen begynder med planlagte konsultationer og ad hoc-supervision af vores dygtige KBU-læge. Der bliver også lidt tid til administration.

9.00: Min kompagnon Benedicte møder ind, og vi får en hurtig snak om dagens program. Vi skiftes til at møde ind på denne måde, så vi begge får gode morgener med vores børn og tid til aflevering.

10.15: God kaffe og et knækbrød. Vi prioriterer alle denne pause – et vigtigt øjeblik til at mærke stemningen i huset og lige tjekke ind med hinanden. For både Benedicte og jeg er det afgørende at vide, hvordan vi hver især har det på dagen.

10.30: Sekretæren har visiteret dagens akutte patienter, og vi fordeler dem mellem Benedicte, mig selv, vores KBU-læge og en medicinstuderende. Vi har, ud over laboratorieopgaver og sekretærfunktion, oplært de studerende i håndtering af almindelige akutte tilstande. De er en stor hjælp i hverdagen. På en gennemsnitlig dag ser jeg 6-8 akutte patienter – altid en god blanding. I dag ser jeg blandt andet en patient med mistanke om cholecystitis – indlægges. En patient med skuldersmerter og én med lændehold. En ung pige, henvist

med mistanke om astma på grund af dyspnø. Det viser sig, at hun har en hæmoglobin på 2,8! Hun bliver også indlagt akut. En ukrainsk mand med forhøjet blodtryk og inficerede sår på begge underben, forårsaget af lange arbejdsdage i varme gummistøvler. Sproglige barrierer kan være en udfordring. Især i akutte konsultationer. Denne patient talte kun ukrainsk med lidt tysk, men med Google Translate og tålmodighed fandt vi frem til en løsning. (Det krævede dog en hurtig espresso bagefter, inden næste patient!).

11.45: Da de akutte patienter er ude af døren, bliver der igen tid til lidt kontorarbejde. Bagefter har jeg planlagt supervision med vores sygeplejerske, som passer stort set alle vores kronikere selvstændigt. Derfor har vi sat en halv time af hver dag til hende. Vi taler om hendes diabetes- og blodtrykspatienter og vender også, hvordan man som sundhedsprofessionel passer på sin tid og ikke tager mere ansvar, end der er nødvendigt – især når opgaver med fordel kan uddelegeres til patienterne selv.

Netop ankommet med færgen til Endelave. Privatfoto.

Hans Christian Brix Nørgaard og hans kompagnon Benedicte Iversen Scheel. Privatfoto.

12.30: Torsdag efter frokost har vi afsat en time til enten personalemøde eller yoga i nabobygningens yogastudie. I dag står den på personalemøde. Vi har faste punkter, blandt andet den såkaldte "runde", hvor alle kan byde ind med stort og småt. Indimellem har vi også intern undervisning. I dag kom Simon forbi og gennemgik den B12-instruks, han har udarbejdet til klinikken. Simon bliver vores tredje kompagnon, når han afslutter sin ph.d. og speciallægeuddannelse. Han har været med fra starten af mit og Benedictes partnerskab og er en fast del af ledelsen og udviklingen af vores praksis. Vi har et ydernummer klar til ham i forbindelse med, at vi har overtaget ø-driften på Endelave, som det netop er min tur til at passe i denne uge.

14.00: Biltur og færgen til øen Endelave. Jeg bruger transporttiden på en

blanding af musik, podcast og et hurtigt tjek, via hjemmeadgangen, af de patienter, jeg skal se senere på dagen.

16.00: Jeg er i god tid og starter med en gåtur rundt på Endelave. Solen skinner, og kaninerne stikker snuderne frem fra buske, haver og små jordhuller. Det er et charmerende syn hver gang. Jeg FaceTimer med børnene hjemme – de skal selvfølgelig også se kaninerne (selvom det nok er mig, der er mest begejstret). Jeg når også en kort telefonsamtale med Benedicte, som er på vej hjem fra klinikken. Vi forsøger ofte at bruge vores transporttid til at vende diverse, og vi forestiller os, at kernen til vores store trivsel er den tætte kommunikation, vi har, hvor vejen til beslutninger er meget kort og nem, da vi kender hinanden rigtig godt.

19.00: Jeg har tre konsultationer på programmet og god tid til at høre patienternes livshistorier. Samtalerne kommer ofte til at handle mere om livet på øen end om sygdom. Telefonen er åben, men der er ingen opkald – så der er ro til fordybelse.

21.00: Jeg spiser sen aftensmad og sætter dej over til boller. Det er hyggeligt at stå op næste morgen til duften af friskbagt brød i den lille klinik. Det fungerer altid som en god ice-breaker med patienterne.

23.00: Træt, men glad, går jeg i seng. ●